

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 167.

Tredie Session.

51de Møde.

Onsdagen den 7de Januar.

(Fortsf.)

Grundtvig (forts.): See, dersom det nu er den ærede Krigsministers Mening, at der ogsaa hos os skal arbeides paa, og det endnu mere, end vi kunne sige der hidtil er arbejdet paa, at gjøre Krigshæren til en saadan Stat i Staten, ja, da forstaaer jeg det! Men saasnart jeg gaaer den modsatte Vej og betragter Sagen fra et menneskeligt, folkeligt og borgerligt Standpunkt, da maa jeg erklære, at jeg ikke et Dieblik kan begribe, hvorledes man, ved at betragte Sagen fra denne Side, kan komme til det Resultat, at det var bedst, at de hidtilværende Indskrænkninger bestode, og det ikke blot de Indskrænkninger, der efter den ærede Ministers Udtalelse have bestaaet i over 100 Aar; thi de ere, efter hans Sigende, i Virkeligheden meget ubetydelige, saa at der egentlig kun kan være Tale om dem, der have bestaaet siden 1819. Jeg kan derfor ikke Andet end aldeles stemme med den ærede Forslagsstiller i, at de militære Embedsmænd maae i den Henseende fremfor Alt sættes paa lige Fod med de øvrige Embedsmænd i Riget, og at det, især naar man vil tage Hensyn til Officerernes menneskelige Charakter, deres Sædelighed, deres Folkelighed, deres Borgerlighed, er en dobbelt Nødvendighed. Jeg skal blot til Slutningen erindre, at den ærede Forslagsstiller vel kommer til at gjøre lidt Forandring i sit Forslag, naar det skal omfatte alle dem, som ved Loven 1819 sættes i denne gruelige Umyndighedstilstand; han maatte udvide Udtrykkene saaledes, at de kunne omfatte ogsaa enbeel civile Embedsmænd, hvoraf, saavidt jeg veed, der vare adskillige indbefattede under den samme Lov og under det samme Ægteffabsforbud.

Krigsministeren: Jeg skal for Dieblikket blot tillade mig en ganske kort Bemærkning i Anledning af den sidste ærede Talers Uttring om, at Bestemmelserne om dette Tilskud kun skulle have bestaaet siden 1819. Jeg tillod mig at anføre, at det ved Resolution af 20de Februar 1765 blev bestemt, at Tilskudet skulde være 150 Rdl., for at Vedkommende kunde erholde Tilladelse til Ægteffab; denne Bestemmelse er altsaa næsten 100 Aar gammel.

Grundtvig: Men den ærede Krigsminister maa dog indrømme, at, hvor utilstrækkelige og slette vore Penge end vare i 1819, er der dog aldeles intet Forhold imellem 150 Rdl. og 600 Rbd.

Krigsministeren: Jeg troer dog, at den ærede Taler vil finde, at der kun er ganske liden Forskjel. Disse 150 Rdl. vare dengang ikke Rigsbank, men dansk Courant, ligesom ogsaa Conjuncturerne og Livets Fornødenheder stode i et ganske andet og langt gunstigere Forhold, end nuomstunder er Tilfældet.

Tscherning: Det er paa ingen Maade for at modsætte mig Lovens Fremme, at jeg tager Ordet, men jeg anseer det for min Pligt at oplyse Forholdet lidt fuldstændigere, end det maaskee hidtil er skeet. Man maa vel lægge Mærke til, at den nuværende Lovgivning, og deri troer jeg, at den ærede Krigsminister vil give mig Ret, ikke overholdes i sin sande Betydning, at man er tilfreds med Erklæringer om Tilskud, som man selv, i det Dieblik, man modtager dem, erkjender for temmelig løse. Det er en Praxis, jeg fandt før min Tid, førend jeg traadte ind i Ministeriet, jeg var selv med at praktisere den, og man gif endogsaa udenfor denne Grændse, idet man gav Bevillinger, som aldeles ikke havde dette Underlag. Der findes indgaaet mere end eet Ægteffab af Officerer, hvor denne Fordring